

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουδα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στ'ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπῆ
—δι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπιῆ
μέ τήν ανάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Έξη μηνὸς 'Απρίλην
κι' άνθεῖ τὸ χαμομήλι.

Έπτακόσα πενήντα κι' έννέα,
τὸν έπιῆρε, Πατρίς κεχνηνατά.

Θρήνου τροπάρι
πὼς θά τὸν πάρη.

ρέγγει κι' ό ρέκτης Πεταλῶς
χωμένος 'στὸ παλτό του.

Ίπνο δέν 'βρίσκ' ή συμφορά... τρεμουλιαστά 'στὴ ράχη
Αύγερινὸς φωτοβολεῖ,
κι' άκόμη λένε 'στὴ Βουλῇ
πατέρες γλωσσομάχοι.

'Απ' άκρη σ' άκρη τῆς Βουλῆς ὅλους τοὺς πικρὸν ή νύστα,
κι' είναι μιὰ σκόν' ὕπνωτικῇ
καί σάν νανούρισμα γλυκὺ
τῶν αριθμῶν ή λίστα.

Τὰ χόρτα πίνουν τὴ δροσιᾶ, καί κάθε μας άηδόνι
χύνει κελάδημα γλυκὸ,
κι' ὕπνου χεράκι μαλακὸ
τὰ μάτια χαρακόνει.

'Ολους τοὺς άπεκοίμισε τὸ λάλον 'Υπουργεῖον,
καί τρέχει μόνος πνευστιῶν
ό μετρητῆς άπαρτιῶν,
ό Κώστας τῶν 'Αργείων.

Χερούκλαις ποὺ δέν φαίνονται χρυσᾶ στεφάνια πλέκουν
γιά τῆς φαλάκραις τῆς σοφαῖς,
καί γιά τῆς άλλαις κορυφαῖς,
ποὺ κοιμισμέναις στέκουν.

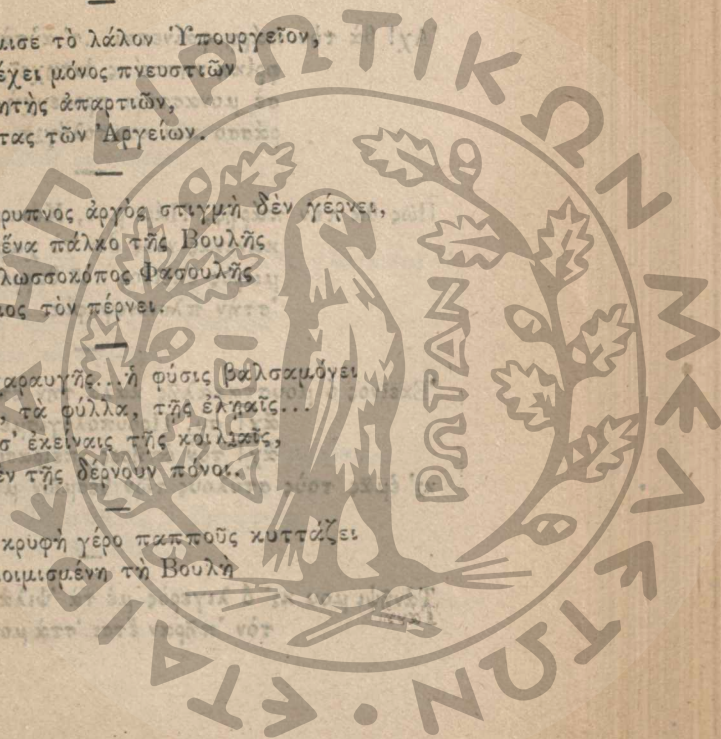
'Αργος 'Αργείων άγρυπνὸς άργὸς στιγμή δέν γέρνει,
καί σ'έναν πάλκο τῆς Βουλῆς
κι'ό γλωσσοκόπος Φασουλῆς
μακάριος τὸν πέρνει.

Πέρτουν βροχή τὰ νοῦμερα τῶν νέων Φωκιώνων,
καί τρίζουν μέ τὰ δυνατὰ
τῶν Βουλευτῶν ρουχαλητὰ
τὰ βάθρα τῶν κιόνων.

'Ωρα γλυκειᾶ τῆς χαρᾶς... ή φύσις βαλσαμῶνει
τάνθη, τὰ φύλλα, τῆς έκρας...
χαρὰ σ'έκειναι τῆς κοιλιᾶς,
ποὺ δέν τῆς δέρνουν πόνοι.

Τὴν δρᾶσιν τὴν ὕπνωτικὴν τοῦ κάθε πατριώτου
θαυμάζει κι' ή πατρίς 'Ελλάς,

Αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν κρυφὴ γέρο παπποῦς κοττάζει
τὴν κοιμισμένη τὴ Βουλῇ

και στρέφει 'στην 'Ανατολή
και συγχαναστενάζει.

"Αχαρη νύκτα, σκοτεινή, πώς μοιάζεις της Βουλής μου!..
ὦ! πῶς μ' ἐμάγευες, ὦ! πῶς!..
σ' εὗρισκα πρώτα χαρῶπὸς
'στὸ πλάγι τῆς καλῆς μου.

Στρογγυὰ τὴν 'λέγαν, κι' ἔλαμπε 'στὴ γλῶσσα καὶ 'στ' ἄ-
ἐγὼχ' αὐτὸν τὸν θησαυρὸ, [σκέρι...
πάντα στεκόταν 'στὸ φτερό
καὶ πρώτη 'στὸ νυκτέρι.

"Ὅμως τί τῆς ὠφέλησε κι' ἡ γλῶσσα τῆς κι' ἡ χάρις;
πολὺς δὲν 'πέρασε καιρὸς
κι' ἤλθ' ἕνας πόλεμος σκληρὸς
Κορδοκουνηγάρης.

Αὐτὸς, αὐτὸς ὁ πόλεμος τῆς 'χάλασε τὰ πιάνα
κι' ὕπνο τῆς ἔδωσε βαρὺ...
κλάψε, καὶ μένε Θεοδωρῇ,
γρηγὰ Κορδονομάννα.

"Ὅσα κι' ἂν 'πῆς γιὰ τοὺς θεσμοὺς μονάχα λόγια φάνηκε
κι' εἶναι κουβένταις κουτουροῦ,
πέστε, κοτούφια τοῦ καιροῦ,
τὰ βάσανα τῆς στάνης.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκανα μήπως καὶ παρασφίξω
τὸν ἄλαλο μουστακαλῇ
νὰ διαλύσῃ τὴ Βουλὴ,
κι' ἔπειτα νὰ τὸν ρίξω;

Κι' εὐθύνας 'ξαναζήτησα κι' ἐκτύπησα ποδάρι,
μὰ τῶρ' ἀνήμερος βογγῶ
γιατὶ τάνῃσι τὸ μουγγὸ
κοντεύει νὰ τὸν πάρῃ.

"Αχ! θὰ τὸν πάρῃ φαίνεται... σ' αὐτὰ τὰ 'λίγα λόγια
φρίκη νηστείας ἀντιχεῖ,
σὲ μοναστήρι προσευχῇ,
ράσσο καὶ κομπολόγι.

Πῶς θὰ τὸν πάρῃς, Πάρι μου, Κόντη καὶ συντροφία;
κανένας νοὺς δὲν τὸ χωρεῖ...
μωρὸς ἐκεῖνος ποὺ θαρρεῖ
'στὴν πλειονοψηφία.

"Εκεῖνος ὁ μουστακαλῆς καλὰ τὴν ἐπατίκωσε...
ἄχ! σὺ, Προϋπολογισμέ!..
ἄχ! τὸν ἐπῆρες, πειρασμέ,
κι' ἐμὰς τοὺς στύλους τῶν θεσμῶν μὰς 'πῆρε καὶ μὰς 'σῆ-
[κωσε.

Τάνῃσι μου κι' ὁ λιγερὸς μὲ τὰ 'ψιλά τακούνια
τὸν 'πῆραν ἔτσι 'στὰ μουγγά,

κι' ὅταν ὁ Κορδονος βογγᾷ
φιλιούνται σὰν πιασούνια.

B.

Κρίμα 'στὰ τόσα ντράβαλα, καὶ μένε Θεοδωρῇ,
κρίμα καὶ 'στὰ Συντάγματα, ποὺ ξαναγίναν ρακὴ,
κρίμα 'στὸ λόγο ποὺ βγαλεῖ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι σου
κι' εἶπες πολλὰ γιὰ τοὺς θεσμοὺς καὶ γιὰ τὸ Κορδονομᾶν.

Τί κρίμα 'στοὺς Φιλιππικούς καὶ 'στὸν περὶ Στεφάνου,
κρίμα ποὺ συνεμάχησες μὲ τοὺς τσοπαναρέους,
κρίμα ποὺ μαζεψτήκατε κρυφὰ 'στοῦ Καραπάνου,
κι' εἶπατε πῶς νὰ διώξετε χορτάτους ἀρουαίους.

Κρίμα ποὺ 'πρόσφερε κι' αὐτὸς τσάι βαρὺ μὲ κακ
'στὸν κύριον ἐκ Γόρτυνος καὶ 'στοὺς κυρίους ἐκ...
κρίμα ποὺ τὰ ξανάπατε καὶ 'στοῦ Μεσολογγίτη,
'στοῦ μπατζανάκη δηλαδὴ τοῦ Κωνσταντῆ τὸ σπῆτι.

Κρίμα 'στὰ τόσα σχέδια μὰς ὕψηλῃς ἐμπνεύσεως,
κρίμα κι' εἰς ὅσα γράμματα καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἐσπείραται,
κρίμα καὶ 'στὴν παραίτησι τῆς Ἀντιπολιτεύσεως,
κρίμα ποὺ 'μετανοιώσατε καὶ πίσω τὴν ἐπήρατε.

Τί κρίμα ποὺ διάλυσις Βουλῆς προσεμεϊδία,
πᾶσι κι' ἡ διαδήλωσις, ἐποὺ νόσμον ἐσυκίνησε,
καὶ τῶν θεσμῶν τὸν φύλακα τὸν εἶπανε καὶ Δία,
κι' ἐκεῖνος σὰν νὰ 'φάνηκε πῶς ἐξεροκουζίνισε.

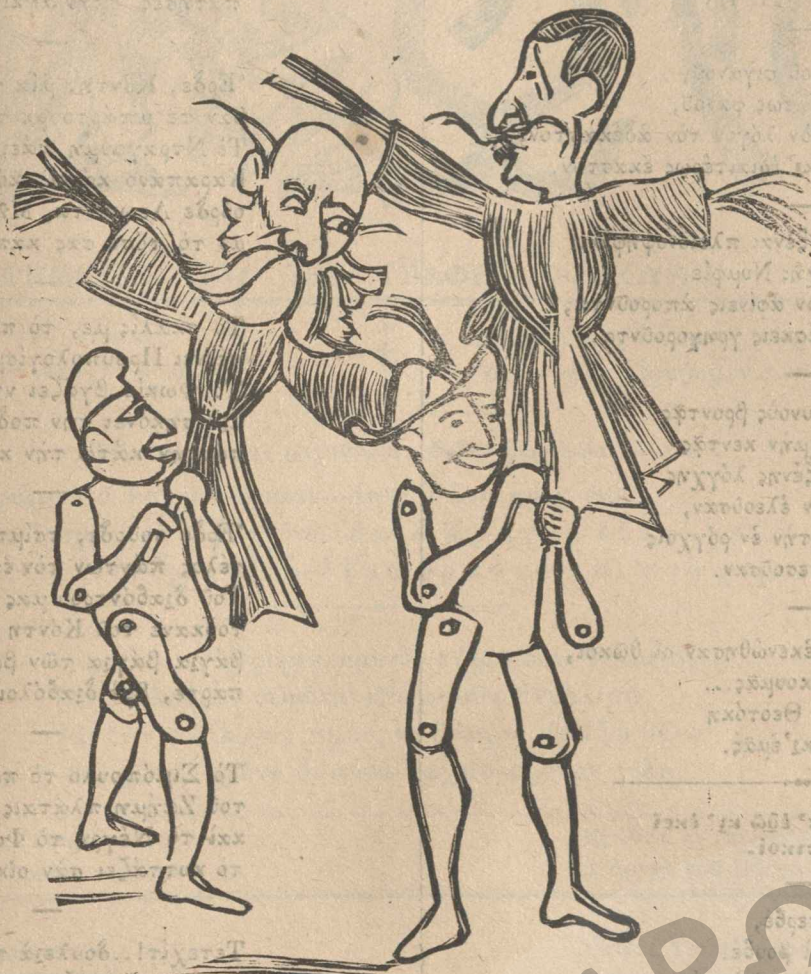
Κρίμα ποὺ σάλος ἐξέφρα σπηλῆς ἡκούσθη
κι' ἴδαμ' ἐλπίδων Ἀγγελο,
ποὺ κι' ἡ καρότσα τοῦ παπποῦ δρομᾶκι συνεκρούσθη
κι' ἔσπασε κάποιον κάγκελο.

Κρίμα ποὺ ξαναζήτησαν εὐθύνας τοῦ πολέμου
κι' ἐτρόμαξαν οἱ γείτονες τοῦ ταρχώδους Αἵμου.
Πᾶσι κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς ἱερᾶς κνίκας,
κι' ὁ κύριος τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Καραμπουρνίας
ἀφίνει τὸ Καραμπουρνοῦ, τὸ κύμα τὸ θαλάσσιον,
καὶ πέφτει 'στὰ γλυκὰ νερά, ποὺ 'βρίσκουν 'στὸ Θριάμβον.

Κρίμα ποὺ βαρυμουγγίσει κι' ὁ γέρο Ψηλορείτης,
κρίμα ποὺ τραναλάλησε πολλὰ κι' ὁ Βελλιανίτης,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χεῖλι του 'πέρασαν ὅλ' οἱ κλάδοι,
γεωργικὰ κι' ἐμπορικὰ καὶ τῶν Παξῶν τὸ λάδι.

Οὐχ ἦττον ἐξηλέγχθησαν στρατεύματα καὶ στῆλοι,
κι' ὠμίλησε περιφραδῶς καὶ γιὰ τὸ περιδῶλι,
τούτέστι τὸ Βασιλικὸ, κι' εἶπε πῶς ἐκεῖ πέρα
δὲν ἐπιτροπέεται νὰ πᾶς ὅποιον κι' ἂν θέλῃς μερὰ,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Πεταλᾶς προσέφη
πῶς πᾶν ἡ δούλας μοναχὰ κι' ἡ μόναντι μὲ τὰ βέρρη.

Κρίμα 'στὰ ξεσθερκώματα παντοειδῶν ρητόρων,
κρίμα κι' ἀλλοίμονον κι' ἄλλοι,
ὅπου κι' ἐρέτος ἡ Βουλὴ
ἐγινεν ὑπνωτήριο πατέρων μὰς ἀπόρων.

Κρίμα ποὺ θάχαμ' ἐκλογαὶς καὶ μποῦμ καὶ τρακαλά,
κρίμα ποὺ θὰ μὰς ἔδεναν καὶ πάλι μὲ κορδόνια,
καὶ κάποιος Τσελεπίταρης θὰ 'σῆκωνε 'ψηλά
τὸ τρύπιον τὸ παπούτσι του καθὼς εἰς ἄλλα χρόνια.

Κρίμα ποὺ κάποιος πόλεμος θὰ μὰς 'ξυπνοῦς ἐμφύλιος,
κρίμα ποὺ θὰ βγαίν' ἐρυθρὸς ὁ διαφορλάτης ἥλιος,
κρίμα ποὺ θὰ ξανάρχιζαν μ' ἕναν καινούριον τρόπο
τὰ φονικά, ποὺ 'γίνανε 'στοῦ Κοραῆ τὸν δρόμο.

Συμψάλλουν τῆς ἀριστερᾶς
γεροὶ τσοπαναρέοι

πῶς μὲ χειμῶνους συμφορὰς
τὸ κράτος καταρρέει.

Μὰς 'πῆραν τὸν ἄπαρτο καὶ ποῖος θὰ μὰς γλυτώσῃ;
τώρα μὲ φήγανη κουκιά,
τώρα θὰ 'δῶτε τὴν Τουρκία
κεφάλι νὰ σκώσῃ.

Μὰς 'πῆραν τὸν ἄπαρτο... πῶρ τῶρ καὶ μανία...
πέφτουνε πύργοι Μαλακῶφ,
τώρα θὰ 'μπῇ κι' ὁ Σαραφῶφ
μὲς 'στὴ Μακεδονία.

ὦ σὺ, Βουλὴ τοῦ σιγανοῦ,
 κι' εἰς ἄλλους ἔλεως φανοῦ,
 κι' ἂν εἰς πολλὰ παρκανομήης,
 παρθένος ἀπειρόγαμε,
 μὰ συλλογίσου πῶς κι' ἐμεῖς
 ἦταν καιρὸς ποῦ τρώγαμε.

ὦ σὺ Βουλὴ τοῦ σιγανοῦ,
 κι' εἰς ἄλλους ἔλεως φανοῦ,
 κι' ἐπάκουσον τοῦ καθενὸς τὸν λόγον τὸν ἀδέκαστον,
 κι' ὅλους μαζί λυπήσου μας κι' ἰδιαίτερώς ἕκαστον.

Τάδε ψάλλουν πρὸς Ζαήμην ξένοι πλειονοψηφίαι:
 χαῖρε, τῆς Ἀρχῆς Νυμφίε.
 Τὸν ἐπῆρες, καὶ τὸν θεῖον τὸν ἀφίνεις ἀποροῦντα,
 καὶ μακάριος ἐκεῖνος, ὃν εὐρίσκεις γρηγοροῦντα.

Μ' ἄλλων κεραυνούς βροντᾶς
 καὶ μὲ τὴν αἰχμὴν κεντᾶς
 ξένης σπάθης, ξένης λόγχης
 τὴν Βουλὴν τὴν ἐλεοῦσαν,
 τὴν ἐν ὕπνοις, τὴν ἐν ρόγχοις
 περισσῶς περιπεσοῦσαν.

Νῦν νενίκηκας τὸν κόσμον... ἐκενώθησαν οἱ θῶκοι,
 νῦν ἀχνίζει λουκουμάς...
 ταῖς πρεσβεΐαις Θεοτόκη
 σῶσον, ἄλαλε, κι' ἐμᾶς.

Τραγουδοῦντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 Λάζαροι πολιτικοί.

Ἐρδε Λάζαρι περδὲ,
 ἔρδε, Κόντη καὶ βουδέ.
 Ἄντεϊ πάρε βιέν νι' ἀντάρε,
 Θοδωράκη τοῦκε κλιάρε,
 τοῦκε κλιάρε, τοῦκε θύρι,
 τσι καρφῶσε μόνο μπίρι,
 τίρι λίρι, τίρι λίρι,
 τέλειωσε τὸ πανηγύρι,
 τώρα θάβγουνε κι' οἱ τσίροι.

Ντίνει τὸ βουθὸ ρουσφέτια
 καὶ 'στὸ θεῖο κρένει τέτοια:
 ὀρέ θεῖε μ', ὀρέ μπίρο μ',
 γιατί φέρνεις βόλταις γύρω μ';

Τί 'στὸ βρόντο πολεμεῖς με;
 τὸ σκαλὶς με, τὸ ποτὶς με,
 πέρνει Προῦπολογίσμε.

Ἐκαρ, φῶς μου, μόνο μπίρ,
 ποῦγινες φωτιά καὶ πῦρ.
 Τέτοια κι' ὁ παπποῦς τοῦ κρένει,
 ντὲ μὲ λάχανα τὸν ραίνει.

Γρὼ τί νούσεξες ἐρὲ,
 ποῦ θὰ μοῦ τὰ πᾶς, ὀρέ:

νάνι θὰ γενῶ παππᾶς,
 ἄντε καὶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς.

Τοῦκε κλιάρε μιὰ φωνάρα,
 Κορδονάρα, Κορδονάρα,
 'πάτησες 'στὴν ἀγκινάρα.

Ἐρδε, Κόντη, μία τζόγια,
 βᾶν τὲ μπάρτουρα τὰ λόγια.
 Τὸ Ντραγούμη πᾶει βρόντο,
 Καραπάνο κάνει σκόντο,
 οὔρδε Λεωνίντα, Μῆτσο,
 μὲ τὸ τόσο σας καπρίτσο.

Τὸ σκαλὶς με, τὸ ποτὶς με,
 πέρνει Προῦπολογίσμε.
 Τὸ Φωκίο βγάζει ντάρρα,
 μιὰ σηκόνει τὴν ποδάρρα,
 πάρτην κάτω τὴν καρδάρρα.

Ἐρδε σουρδε, τσίμπιρ μίρε,
 τέλος πάντων τὸν ἐπῆρε.
 Τοῦ διαβόντρου μας τὸν γυιὸ
 τοῦκανε τοῦ Κόντη μάγια,
 βάγια βάγια τῶν βαγιῶ,
 πάρτε, βρε διαβόλοι, βάγια.

Τὸ Σιμόπουλο τὸ πάνυ
 τοῦ Ζαήμη πλάταις κάνει,
 καὶ τὸ Νέγρη τὸ Φωκίο
 τὸ κυττάζει σὰν οἰκεῖο.

Τετεχίτ!... δουλειὰ ποῦ σοῦχει!
 βίνινα συνταξιούχοι,
 βίνινα πολλοὶ μ' ἀντάρρα,
 ποῦ δὲν 'πήρανε πεντάρρα.

Ἐρδε μέρδε κι' ἄς νὰ μή...
 βάλτε τὸ στρατὸ γραμμὴ,
 φέρτε, παρουσιαστὲ,
 οὔρδε Τούρκι ἔτεκεστὲ.

Ἐρδε μέρδε... ψάλτε τὸν
 τὸν Λαχανο-Λάζαρο,
 'στοῦ Μερκούρη βάλτε τὸν
 τὸ Λαχανοπάζαρο.

Γιὰ τὸν Καλαποθάκη 'χαρήκαμε πολὺ,
 συνάδελφον γενναῖον κι' εἰς ὅλους προσφιλῆ,
 ποῦ κηρυχθεὶς ἀθῶος γυρίζει 'στὸ συναῖμας,
 κι' ἐχάρηκαν οἱ φίλοι κι' οἱ δημοσιογράφοι μας.
 Καὶ τώρα 'στὰ Πατήσια, τὴν γῆν τῆς ἡσυχίας,
 αἰμοδιψὴς ὡς πρῶτον
 θ' ἀρχίσῃ μὲ τὸν Σότον
 τὰς κορονομαχίας.